

FILMY ŚWIATA W POLSCE • POLSKIE FILMY W ŚWIECIE
WORLD CINEMA IN POLAND • POLISH CINEMA IN THE WORLD
CINE MUNDIAL EN POLONIA • CINE POLACO EN EL MUNDO

Agencja Promocji Mañana

Chełmska 21, 00-724 Warszawa, Polska
t/f +48 22 851 10 97, manana@manana.pl

Wszyscy mężczyźni Weroniki

(Era uma vez eu, Verônica)

**W KINACH
OD 9 SIERPNIA**

Dystrybucja w Polsce
AP Mañana

scenariusz i reżyseria:

zdjęcia:

montaż:

obsada:

muzyka:

producent:

produkcja:

kraj produkcji:

rok produkcji:

wersja językowa:

czas trwania:

nagrody i festiwale:

Marcelo Gomes

Mauro Pinheiro

Karen Harley

Hermila Guedes (Verônica), W.J. Solha (Zé Maria), João Miguel (Gustavo), Renata Roberta (Maria), Inaê Veríssimo (Ciça)

Tomaz Alves Sousa i Karina Buhr

João Vieira Jr., Sara Silveira, Maria Ionescu, Chico Ribeiro, Ofir Figueiredo

REC Produtores Associados, Dezenove Som e Imagens

Brazylia

2012

portugalska (napisy polskie)

92 min.

MFF Toronto 2012 – sekcja *Contemporary World Cinema*

MFF San Sebastian 2012 – Wyróżnienie w sekcji *Horizontes Latinos*

FF Amazonas 2012 – Najlepszy Film oraz Najlepsza Aktorka

MFF Hawana 2012 – Wyróżnienie Jury

MFF Guadalajara 2013 – Nagroda FIPRESCI

8. Festiwal FILMY ŚWIATA ALE KINO+

Jeden z najlepszych latynoamerykańskich filmów roku. | The Holywood Reporter

FILMY ŚWIATA W POLSCE • POLSKIE FILMY W ŚWIECIE
WORLD CINEMA IN POLAND • POLISH CINEMA IN THE WORLD
CINE MUNDIAL EN POLONIA • CINE POLACO EN EL MUNDO

Agencja Promocji Mañana

Chełmska 21, 00-724 Warszawa, Polska

t/f +48 22 851 10 97, manana@manana.pl

SYNOPSIS

26-letnia Weronika mieszka w Recife. Właśnie skończyła studia, ale okazuje się, że zawód psychiatry nie jest tym, co sobie wymarzyła. Przez jej gabinet przewijają się dziwne postaci, które wciągają ją w swój pogmatwany świat. Relacje dziewczyny z mężczyznami też są skomplikowane - pragnie miłości, nie potrafi jednak zaangażować się emocjonalnie. Weronika będzie musiała przemyśleć swe życiowe wybory.

WSZYSCY MĘŻCZYŹNI WERONIKI to zmysłowy, uniwersalny obraz młodej kobiety szukającej swego miejsca w świecie rosnących wyzwań i chaosu. Bohaterka pozornie ma wszystko, ale prześladuje ją uczucie niepewności i niedopasowania, gdy jej oczekiwania nie odpowiadają rzeczywistości. Subtelny, intymny portret pełen słońca, plaży i bezkresnego oceanu – z najniebezpieczniejszym brazylijskim miastem w tle.

Całości dopełnia wielokrotnie nagradzany soundtrack, w którym prym wiedzie młoda brazylijska piosenkarka Karina Buhr, w niezwykle sposób śpiewająca o miłości i stracie.

>>> [Karina Buhr - Bem Vindas](#)

>>> [Karina Buhr - Mira Ira](#)

>>> [Tim Maia - O que me importa](#)

>>> [Victor Yturbe "El Piruli" - Veronica](#)

REŻYSER O SWOIM FILMIE

Weronika da Silva Fernandes właśnie skończyła studia i rozpoczyna nowy etap swojego życia, w którym musi zmierzyć się z codziennymi problemami dorosłości. To był punkt wyjścia dla swego rodzaju intymnego pamiętnika, pisanego w pierwszej osobie, który ja ujawniam światu. Akcja rozgrywa się w mieście moich narodzin i dorastania, Recife, z którego zachowało się we mnie mnóstwo wspomnień, uczuć, zapachów i obrazów. Recife to środowisko Weroniki. Chciałem opowiedzieć o moim mieście, o tym, jak podupadło i jak pozostaje zniszczone. Chciałem opowiedzieć o tym, jak Recife się zmieniło, poprzez intymność mojej bohaterki.

WYWIAD ze scenarzystą i reżyserem filmu WSZYSCY MĘŻCZYŹNI WERONIKI

Skąd pomysł by zrobić film o problemach młodej dziewczyny z wielkiego miasta?

Kiedy miałem dwadzieścia kilka lat chciałem zrobić film, w którym mógłbym zobaczyć na ekranie samego siebie. W tamtych czasach, za rządów prezydenta Fernando Collora, kino brazylijskie było martwe, a produkcja filmowa śmiechu warta. Minęło kilka lat i zacząłem rozmyślać o tym, jak bardzo uwielbiam kobiece postacie w kinie –

Cabirię z NOCY CABIRII i Juliettę z GIULIETTY I DUCHÓW Felliniego, Monikę z WAKACJI Z MONIKĄ Bergmana, BlancheDuBois z TRAMWAJU ZWANEGO POŻĄDANIEM Kazana – i marzyłem o tym by stworzyć kobiecą postać na ich miarę. Najpierw napisałem opowiadanie opowiadające o Weronice i jej życiu w Recife. Z wyjściowego pomysłu – idzie na plażę przemyśleć swoje życie – zacząłem rozwijać historię, w której dziewczyna nawiązuje bliską relację z morzem – a Recife jest z morzem bardzo związane.

Nie jestem już tak młody jak byłem 15 lat temu, chciałem więc sprawdzić co jest ważne dla młodych ludzi w dzisiejszych czasach, jak patrzą na kwestie kiedyś dla mnie ważne. Chodziło mi o osoby w wieku 25-27 lat, już prawie dorosłe. Podczas przygotowań do filmu przeprowadziłem rozmowy z 20 kobietami o porównywalnym do Weroniki statusie społecznym.

Czy od samego początku Weronika miała być psychiatrą?

Tak, miała być psychiatrą i miała uwielbiać morze. Bardzo ciekawe jest to, że wywiady potwierdziły pewne prawdy, co do których ja miałem wątpliwości: że ludzie są coraz bardziej

FILMY ŚWIATA W POLSCE • POLSKIE FILMY W ŚWIECIE
WORLD CINEMA IN POLAND • POLISH CINEMA IN THE WORLD
CINE MUNDIAL EN POLONIA • CINE POLACO EN EL MUNDO

Agencja Promocji Mañana

Chełmska 21, 00-724 Warszawa, Polska

t/f +48 22 851 10 97, manana@manana.pl

indywidualistami i coraz mocniej ze sobą rywalizują. Z drugiej strony ludzie młodzi mają więcej wolności by decydować o tym, co chcą robić: są bardziej wolni w pracy, w miłości, w kwestiach seksu, bo ich rodzice wychowywali ich w mniej represyjny sposób. Wolność osobista jest szersza, ale jednocześnie żyjemy w społeczeństwie, które wymaga od ciebie indywidualizmu i rywalizacji oraz tego, że jak najszybciej określisz się zawodowo. Te trzy elementy są bardzo ważne by zrozumieć życie wewnętrzne Weroniki, kobiety, która musi się ustatkować, bo skończyła studia i nie może już się tłumaczyć, że jest studentką. Musi dorosnąć bo jej ojciec jest coraz starszy. Musi zadecydować jak będzie wyglądało jej życie seksualne, czy założy rodzinę – musi zadecydować, jak będzie wyglądało jej całe życie.

Żyje w społeczeństwie, w którym relacje społeczne są bardziej poziome niż pionowe. Weronika szuka przestrzeni na analizę własnej sytuacji pomiędzy pracą w szpitalu, chorym ojcem, przyjaciółkami, z którymi musi się spotkać, imprezami, na które musi pójść, uśmiechami, które musi rozdać. I to mi się najbardziej podoba: Weronika znajduje tę przestrzeń w teraźniejszości – szalonej, bolesnej, pospiesznej – i w niej zadaje sobie pytanie co do własnego życia.

Z drugiej strony nie dajesz widzowi żadnych odpowiedzi...

To film, który nie daje odpowiedzi, ale pozwala widzowi współżyć z bohaterką pełną rozterek. W kinie zwykle nie ma miejsca na rozterki i wątpliwości ani na postaci nie z marginesu. Weronika ma dobrą pracę, dom, rodzinę, przyjaciół, uprawia seks, czasem się zakochuje i ma wątpliwości. Czyli jest podobna to większości ludzi mieszkających na tej planecie! (...)

Zé Maria, ojciec Weroniki, jest chory i ta informacja sprawia, że dziewczyna musi zmierzyć się z uczuciem pustki i faktem, że wszyscy umieramy. Jaka była geneza postaci ojca?

Po pierwsze ojciec ma zarówno imię męskie (José) jak i żeńskie (Maria), aby pokazać, że dla Weroniki jest on jak matka i ojciec jednocześnie. Ojciec reprezentuje Brazylię komunistyczną, syndykalistyczną, w której myślało się o innych i inaczej myślało się o społeczeństwie, gdzie można było pójść do centrum miasta i tam pospacerować, można było mieszkać w godnych warunkach – Brazylię bardziej ludzką, która powoli znika. Weronika została wychowana w poszanowaniu tej Brazylii, gdzie się słucha frevo, gra na gitarze, może czasem czyta się Lenina. Ale kiedy opuszcza uniwersytet zderza się z Brazylią dnia dzisiejszego i jest to dla niej szokiem.

Postać ojca istniała od samego początku pracy nad scenariuszem, podobnie jak imię głównej bohaterki – Weronika, czyli „prawdziwy obraz”. Chciałem by mój film był prawdziwym obrazem jakiejś konkretnej osoby.

W twoich filmach kwestie, o których się nie mówi, są fundamentalne dla dramaturgii opowieści. Jak to jest we WSZYSTKICH MĘŻCZYZNACH WERONIKI?

Wszystko tkwi w szczegółach. Na przykład w relacji Weroniki z Gustavo. Pamiętam kwestię Blanche DuBois z TRAMWAJU ZWANEGO POŻĄDANIEM: „Śmierć... Przeciwnieństwo pożądania”. Taka jest Weronika: za każdym razem, gdy uczucie straty staje się silniejsze dziewczyna uprawia seks, jest niczym Eros i Tanatos – ale żadna kwestia w filmie o tym nie mówi.

Nie mówi się też nigdy o samym Recife, mieście pełnym urbanistycznego chaosu, rozwijające się w zupełnie nieplanowany sposób, o głośnych ulicach, skomplikowanym ruchu drogowym, wysokiej przestępczości – ten chaos społeczny powoduje jednocześnie chaos wewnętrzny postaci. Łatwo jest rozmyślać o życiu, kiedy otacza się krajobraz do tego odpowiedni – dużo trudniej, gdy otoczony chaosem starasz się rozwiązywać własne problemy. Nieład i dezorientacja miasta ma wpływ na psychikę bohaterki. W jednej ze scen Weronika gra na gitarze, po czym spogląda przez okno i widzi ogromny budynek, głośnego potwora, który pochłania muzykę i całą poezję, na którą dziewczyna stara się przełożyć swoje życie. O tym też się nie mówi na ekranie.

Jak wybierałeś aktorów odtwarzających główne role?

Po pierwsze chciałem aktorów z brazylijskiego regionu Nordeste, by nadać filmowi lokalny rys. Hermila Guedes (Weronika) jest z regionu Pernambuco, którego stolicą jest Recife, João Miguel (Gustavo) jest z regionu Bahia, a W.J. Solha (Zé Maria) pochodzi z regionu Paraíba. Cała trójka wnosi do filmu specyficzny akcent i sposób

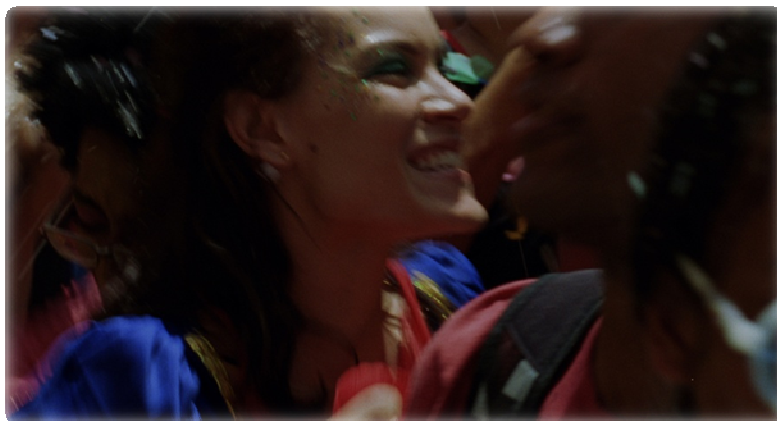
patrzenia na miasto. Hermila potrafi sprawić, by Weronika była piękna i brzydka w tej samej scenie, jednocześnie młoda i dorosła. Od czasu mojego debiutu KINO, ASPIRYNA i SĘPY, w którym zagrała małą rolę, chciałem zrealizować film z nią w roli głównej. Byłem tak pewny, że ona będzie moją Weroniką, że w pewnym momencie zacząłem wątpić czy tak na pewno powinno być. Zorganizowałem zdjęcia próbne z aktorkami z różnych brazylijskich miast, poznałem wspaniałych ludzi. Ostatnią na zdjęcia zaprosiłem Hermilę, której gra tak mnie uwiodła, że nie pozostało mi nic innego, jak dać jej tę rolę. Z João i Solhą była podoba sytuacja – chciałem aktorów „stąd”. Potem z całą trójką rozpoczęliśmy przygotowania, próby, improwizacje. Ćwiczyliśmy prawie miesiąc, 8 godzin dziennie, aż osiągnęliśmy odpowiedni poziom naturalności. Było to bardzo ważne, zwłaszcza dla scen seksu, które filmowaliśmy w spokoju i z czułością.

Do Weroniki-psychiatry przychodzi wielu pacjentów, którzy często mają problem chociażby z wyartykułowaniem swoich problemów. Skąd wzięli się ci wszyscy bohaterowie?

Odwiedziłem wiele szpitali i wielu psychiatrów, siedziałem w poczekalniach by poczuć rzeczywistość publicznych szpitali, rozmawiałem ze specjalistami w dziedzinie. Odkryłem, że wiele osób pisze opowiadania na ten temat, o swoich przeżyciach. Słyszałem wiele historii pacjentów i lekarzy, które przerobiłem potem na fikcyjne historie. Zabrałem aktorów do szpitalnej poczekalni, by poczuli atmosferę tego miejsca. Hermilia pokazała cały swój talent w scenach szpitalnych, gdyż ma dar odgrywania scen zarówno z aktorami, jak i z nie-aktorami, traktuje ich w ten sam sposób.

Cieężko było kręcić w szpitalu?

Mieliśmy do dyspozycji jedynie małą 5-metrową salę, pozostała przestrzeń była użytku ogólnego. Zapraszaliśmy wszystkich tam przebywających do brania udziału w zdjęciach. Nie chciałem żadnej stylizacji, połączenie aktorów i prawdziwych pacjentów nastąpiło naprawdę, choć wymagało to wiele pracy. Zarówno w scenach w szpitalu jak i w tych podczas karnawału

zależało nam na takim „błędzie”, na wymieszaniu prawdziwego życia z fikcją, filmowanych tak, by przyprawiały o zawrót głowy. Zaczynałem jako dokumentalista i uważam, że przypadek bardzo pomaga w tworzeniu sztuki.

W twoich filmach nieustannie pojawia się muzyka: w KINIE, ASPIRYNIE I SĘPACH ważną rolę odgrywa piosenka „Serra da Boa Esperança”, PODRÓŻUJĘ, BO MUSZĘ, WRACAM, BO CIĘ KOCHAM zaczyna się utworem „Morango do Nordeste”. We WSZYSTKICH MĘŻCZYZNACH WERONIKI pojawia się frevo i piosenki Kariny Buhr. Ja widzisz muzykę w swoich filmach?

Lubię używać muzyki jako elementu dramaturgii obecnego w danej scenie niczym jedna z postaci. Brazylia jest krajem pełnym muzyki, dźwięcznym, rytmicznym. Muzyka jest obecna w codziennym życiu bohaterki, w pewnym momencie Weronika nawet śpiewa swoim pacjentom. Ścieżka dźwiękowa powstała na bazie postaci. Ojciec Weroniki żyje wspomnieniami: przeszłości, utraconej miłości, dawnego Recife, które teraz chyli się ku upadkowi. Dlatego jego muzyka to polki, mazurki i frevo z dawnych lat. Dźwięki Brazylii, która żyje w jego wspomnieniach. Za to Weronika słucha Kariny Buhr i jej piosenek o miłości, pragnieniu i śmierci. Muzyka, która otacza Weronikę wyciąga na światło dzienne jej egzystencjalne rozterki. Karina reprezentuje współczesną Brazylię, która otacza naszą bohaterkę.

FILMY ŚWIATA W POLSCE • POLSKIE FILMY W ŚWIECIE
WORLD CINEMA IN POLAND • POLISH CINEMA IN THE WORLD
CINE MUNDIAL EN POLONIA • CINE POLACO EN EL MUNDO

Agencja Promocji Mañana

Chełmska 21, 00-724 Warszawa, Polska

t/f +48 22 851 10 97, manana@manana.pl

MARCELO GOMES, ur. w 1962 roku w Recife. Brazylijski reżyser i scenarzysta.

Przygodę z kinem rozpoczął tworząc klub filmowy w swoim rodzinnym mieście, Recife. Początkowo studiował dziennikarstwo w swoim rodzinnym mieście, po czym dzięki stypendium British Council przeniósł się do Wielkiej Brytanii, gdzie studiował na wydziale filmowym Uniwersytetu w Bristolu. Po powrocie do Recife założył firmę producencką Parábola Brasil, w ramach której zrealizował kilka krótkich metraży, wielokrotnie nagradzanych.

Od wielu lat blisko współpracuje z brazylijskim reżyserem **Karimem Aïnouzem**. Wspólnie napisali scenariusz do wyreżyserowanego przez Aïnouza filmu **MADAME SATĀ**, pokazywanego premierowo na MFF w Cannes 2002 w sekcji Un Certain Regard, który stał się międzynarodowym hitem. Razem przygotowali również wideo-instalację na 26. Biennale w São Paulo 2004, zatytułowaną **AH! SE A VIDA FOSSE SEMPRE ASSIM** (*Gdyby życie mogło zawsze tak wyglądać*). W 2009 na MFF w Wenecji zaprezentowali swój kolejny film **PODRÓŻUJĘ, BO MUSZĘ, WRACAM, BO CIĘ KOCHAM**, który otrzymał nagrody m.in. na festiwalach w Tuluzie, Hawanie, Rio de Janeiro, Paryżu i Barcelonie; w Polsce pokazywany był podczas 10. edycji MFF Nowe Horyzonty we Wrocławiu w ramach Międzynarodowego Konkursu Nowe Horyzonty.

W 2005 Gomes zrealizował swój pierwszy własny film pełnometrażowy **KINO, ASPIRYNA i SĘPY**, którego światowa premiera odbyła się na **MFF w Cannes w sekcji Un Certain Regard**. Film zdobył w sumie ponad 50 różnych nagród na całym świecie, w tym Nagrodę Specjalną Jury na MFF w Rio de Janeiro 2005 oraz Nagrodę Krytyków i Nagrodę Jury na MFF w São Paulo 2005.

Gomes był autorem wielu filmów dokumentalnych dla brazylijskiej telewizji, był również współtwórcą scenariuszy do filmów **DOM ALICJI**, reż. Chico Teixeira (Berlinale 2007) oraz **DESERTO FELIZ**, reż. Paulo Caldas (Berlinale 2007). W 2007 przebywał w Berlinie jako artysta-rezydent na zaproszenie DAAD (Deutsche Akademisches Austauschdienst) w ramach najbardziej prestiżowego międzynarodowego programu stypendialnego dla artystów zajmujących się sztukami wizualnymi, literaturą, muzyką i filmem.

WSZYSCY MĘŻCZYŹNI WERONIKI to jego najnowszy pełnometrażowy film fabularny.

FILMY ŚWIATA W POLSCE • POLSKIE FILMY W ŚWIECIE
WORLD CINEMA IN POLAND • POLISH CINEMA IN THE WORLD
CINE MUNDIAL EN POLONIA • CINE POLACO EN EL MUNDO

Agencja Promocji Mañana

Chełmska 21, 00-724 Warszawa, Polska
t/f +48 22 851 10 97, manana@manana.pl

FILMOGRAFIA

WSZYSCY MĘŻCZYŹNI WERONIKI (2012)

PODRÓŻUJĘ, BO MUSZĘ, WRACAM, BO CIĘ KOCHAM (2009) (wspólnie z Karimem Aïnouzem)

KINO, ASPIRYNA I SĘPY (2005)

CLANDESTINA FELICIDADE (1998) – kr. metraż

MARACATU, MARACATUS (1995) – kr. metraż

Materiały prasowe:

s4.zenbox.pl

login: ftp@manana.pl

hasło: APmanana